

ки и целувката на добрата магьосница Глинда – в ролята е Ана-Мария Лалова), и такива, които му пречат (Злата магьосница от Запада – в ролята е Мариета Петрова). След като героите откриват, че Оз е измамник, те разбират, че единственият шанс да преодолеят клишетата за себе си е скрит в техните собствени способности. Финалът на спектакъла ясно заявява: „Вярвай в себе си“ и това е важното и добре формулирано послание към детската публика – Лъвът осъзнава своята смелост, Тенекиеният човек се отваря за любовта, а Сламеното плашило се оказва способно да взема разумни решения.

Особено важно в режисьорската работа е стремежът към цялостност и хармоничност в съчетанието на отделните компоненти. Сценографската сре-

да, дело на Ивайло Николов и Ива Гикова функционално и коректно пресъздава идеята за движение, която идва от образа на вятъра (двигател, а и символ на промяната). Макар невидим, той присъства като лйтмотив в репликите – „вятър работа“, „на вятъра работата“ и рамкира действието, придава на историята ефирна лекота, игривост и внушение за преминаване от сивия и скучен свят на Канзаската прерия в другата, вълшебна изкустителна реалност – света на Изумрудения град. Актуално и визуално премислено звучат препратките към стийм-пънк естетиката, както в ретро-футуристичния декор, така и в костюмите на актьорите – пилотски екипи с очила и ушанки, които разграничават актьорите, водещи кукли, от онези, които играят в „жив план“ (Добрата и Лошата

магьосница и Оз). По подобен начин красивото усещане за движение, пътуване и осъзнаване се създава и чрез експресивната музикална среда, създадена от композитора Пламен Петков.

Друго сериозно качество на спектакъла се открива в актьорската игра и способността на кукловодите да разкажат убедително историята, да оформят ясни взаимоотношения между персонажите, а същевременно да изведат ярки и същностни характеристики на куклите или пресъздадените персонажи.

Спектакълът „Страната на Оз“ със сигурност ще намери отзвук у малките зрители, ще предизвика въпроси, а и вероятно и ще разкрие важни аспекти на нашето съвременно живееие чрез езика на театъра за деца. ■

The Land of Oz

Zornitsa Kamenova

Michel Tournier (who is not very popular with his works for children) recognizes a children's book, when he sees "brevity of the story, clarity and quick pace of the plot"¹ in it. This definition can be transferred to a great extent to the formula of the performance for children. Brief narrative, clarity of the message and brisk rhythm of the events in it, recreated through a fascinating dialogue and vivid characters are decisive for the successful meeting with the young spectator.

These specifications set the first spectacle of the new theater season at the Sofia Puppet Theater – "The Land of Oz" by Lyman Frank Baum, among works that have the potential to successfully find the key to the children's audience. Elitsa Petkova the director, who recently graduated with Petar Pashov, known for her curious interpretations of James Croyes's "The sold laughter" at the Sofia Puppet Theater and "Gelsomino in the country of liars" by Gianni Rodari at Stara Zagora Puppet Theatre (awarded with the national prize "Icarus" for the best puppet show of 2017). The 10th edition of the Festival for Street and Puppet Art (Puppet Fair) was opened this year with the premiere of "The Land of Oz".

In the performance, the story of the children's novel "The Wonderful Wizard of Oz" shows a strange journey to the Emerald City in search of the wizard of

"The Land of Oz"

Photo
Guergana
Damianova

Oz. The characters represented by puppets are: the lost during a cyclone in Kansas girl, named Dorothy (puppeteer – Vanya Kamyanska), a straw Scarecrow without a brain (puppeteer – Stefan Dimitrov), a Tin Woodman who does not have a heart (puppeteer – Stoyan Doychev) and the Cowardly Lion (puppeteer – Tsvetelin Pavlov). They believe that Oz will give each of them what they lack the most, and the girl will return home. Still, the choice of title makes us expect more than a narrative of a journey, and Elitsa Petkova directly makes her reading of current problems, which are deeply related to the formation of identity

of the modern man (of course, viewed through the child's psyche) and the way manipulation influences our consciousness. The performance is called the "The Land of Oz", where everyone, even the Wizard of Oz himself, finds themselves captured in a great lie, in a fiction, i.e. stereotypes, that society imposes on personal and family models and social roles. That is why one of the most powerful and well-thought-out moments is Oz's appearance, who turns out to be something between a humbug and a juggler, ridiculously taken the role of a "great sorcerer" (in the role is Lyubomir Genchev). The performance can also be interpreted as a parable of growing up, when left alone, trying to put his own potential into effect, the man passes through the stages of personality awareness, overcomes the expectations of others, meets people who believe in him and support him (in this case through amulets – the magic red shoes and the kiss of the good witch Glinda – Ana-Maria Lalova is in the role) and people who interfere with him (The Wicked Witch of the West – Marieta Petrova is in the role). Once discovering that Oz is a humbug, the characters understand that the only chance to overcome the clichés for themselves is hidden in their own abilities. The finale of the performance clearly states: "Believe in yourself" and this is the important and well-formulated message to the children's audience – the Lion becomes aware of his courage, the Tin Woodman opens for love, and the Scarecrow turns out to be able to make reasonable decisions.

Very important in the directorial work is the pursuit of integrity and harmony in combination with the

individual components. The scenography, made by Ivaylo Nikolov and Iva Gikova, functionally and correctly recreates the idea of movement that comes from the image of the wind (mover and symbol of change). Although invisible, it is present as a leitmotif in the cues – "nothing special", "for nothing"² and frames the action, giving the story an airy ease, playfulness and suggestion to move from the grey and boring world of Kansas prairie to the other, magical tempting reality – the world of the Emerald City. The references to the stigma-punk aesthetics sound topical and visually thought, both in the retro-futuristic decor and in the costumes of actors – pilot uniforms with glasses and hats ear-flaps that delimitate the puppet-leading actors from those who play "live" (The Good Witch, the Wicked Witch and Oz). Similarly, the beautiful sensation of movement, travel and awareness is also created through the expressive musical environment, created by the composer Plamen Petkov.

Another serious advantage of the performance is found in the acting and the ability of the puppeteers to tell the story in a convincing way, to form clear relations among the characters, and at the same time to bring out the vivid and essential characteristics of the puppets or the recreated characters.

"The Land of Oz" will definitely find a resonance in our small spectators, it will raise questions, and it will probably reveal important aspects of our modern living through the language of the theater for children. ■

Translation by **Nadia Zhereva**

¹ Tournier, Michel., Writing for children. "Vendredi ou la vie sauvage" ("Friday or the Wildlife"), translated by Dobrinka Savova-Gabrovska, Mariya Georgieva, Nina Venova, Sofia, 1987.)

² Translator's note – In Bulgarian the phrases "nothing special" and "for nothing" are being expressed with the word "wind".

Среща с необикновеното момче

Габриела Евстатиева

„Джелсомино в страната на лъжците“ на КТ-Стара Загора (режисьор Елица Петкова) ни сблъсква с героите от приказния свят на Джани Родари и най-вече с малкото момченце на име Джелсомино и неговия гръмък, силен и непокорен Глас.

Това необикновено момче се ражда с толкова силен глас, че един негов поздрав праща шапките на хората високо в небето. Убеден, че гласът му носи само злополуки, то напуска родния си град и се отправя на пътешествие. Попада в *страната на лъжците*, където всички казват обратното на действителността: котките лаят, кучетата мяukat, а честните хора са пращани в затвора. С помощта на нарисуваното с тебешир коте Дзопино и на още много приказни герои, Джелсомино се впуска в славна битка срещу несправедливостта, която цари в града. Пренасяйки ни в света на Джани Родари, режисьорът и сценографите Ивайло Николов и Ива Гикова ни връщат в детството, където може спокойно да оставим света на въображението да ни въвлече в

„Джелсомино в страната на лъжците“
Снимка Рад Димитров